

Vianoce polnočná

Lk 2, 1 - 14

24. december 2024

Milé sestry a bratia v Kristovi

Keby sme dnes, v dnešnú noc zavítali do kostolov hocikde na svete, našli by sme ich plnšie ako zvyčajne. Dnes si do kostolov nachádzajú cestu i tí, ktorí si ju inak už nevedia nájsť. Na tzv. polnočnej omši býva plno aj v Čechách, či iných medzičasom už zosvetštených krajinách. Dnes prichádzajú do kostolov aj tí, ktorí inak na cirkvi nevedia nájsť nič pozitívne, ktorí radi všetko kritizujú. Čo sa za tým skrýva? Čoho vyjadrením je ich dnešná návšteva kostolov?

Jednu odpoveď ponúka samotná cirkev : vysvetľuje, čo dnes slávime. Hovorí o narodení Spasiteľa o jeho význame pre človeka, pre ľudstvo. Ale väčšinou každý zostáva v duchu pri svojom vlastnom zdôvodnení, pri svojom vlastnom subjektívnom svete. Asi by dnes mnohí museli priznať, že návšteva chrámu je len výrazom akejsi zvláštnej melanchólie, ktorá sa človeka zmocňuje vtedy, keď už stratil spojenie s božím svetom, zakotvením svojho života v určitej duchovnosti. Keď už s duchovnými hodnotami príliš neráta, či ich len zbežne z času na čas navonok akceptuje.

Je mi to ľúto. Na druhej strane sa to snažím aj pochopiť. Aj ja som sa musel v živote natrápiť s tým, ako chápať kresťanstvo, ako chápať Krista, a nakoniec aj cirkev. Ani ja netvrdím, že Cirkev je nepoškvrnená ako baránok boží, nehovoriac už o vlastných chybách a zlyhaniach.

Napriek tomu viem dnes povedať, že nič krajšie ako Kristovo posolstvo som zatiaľ nenašiel. Aj keď ho cirkvi nesieme akoby v hlinených nádobách. Je to posolstvo, ktoré ma vždy znovu a znovu posiela do zápasu o skutočný život, nehľadiac na prekážky, ktoré na tej ceste sú, a ktorých je tiež nemálo. Dáva mi silu začať vždy niečo nové, nehľadiac na vek, dáva mi silu nielen sa nechať viezť v živote ako čierny pasažier, ktorý sa spolieha na to, čo zaplatili, či priniesli iní.

Dáva mi silu nehľadať len sebauskutočnenie svojho vlastného ja, ale ísť za tým, čo pomáha naozaj stávať sa človekom. Spolu s inými. Ponúkať túto možnosť aj vtedy, keď odpoveď neprichádza, alebo odpoveďou je len sklamanie.

Vianoce za niekoľko posledných pár desaťročí stali estetickým sviatkom. Mnohí ho majú radi práve pre to ich vonkajšie pozlátko. Tak ako vo všetkom aj pri Vianociach pre mnohých je najdôležitejší len povrch, lesk, príslub. Každý rok nová farebnosť stromčeka, dokonca aj nový vonkajší outfit, teda vianočný odev, aj z kostola si odnášame to vonkajšie, neštítiac sa šliapať po tom vnútornom. Vianoce sa pre mnohých stali estetickým sviatkom. Len je otázne, či sme už nezačali zbožšštovať, až fetišizovať len vonkajšok, povrch, či sme už nepodľahli pri sviatkoch len svojej narcistickej sebaľúbej snahe po sebarealizácii.

Milé sestry a bratia, ak to všetko ešte dokážeme odložiť, potom je nádej, že vianoce budeme vedieť sláviť ako sviatok. Sviatok ktorý je sviatkom práve preto, že sa vymyká z rámca všednosti, že v sebe skrýva v sebe niečo tajomné, ťažko vyjadriteľné. Ale to, čo zároveň dáva nový zmysel aj celému nášmu životu. Popísať to je nad sily kazateľa, ale práve to nevypovedateľné vytvára sviatok. Snažme sa ho prežiť úprimne.